

Teza: przedawnienie karalności a przesłanki do uniewinnienia

Postępowanie dyscyplinarne należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma podstaw do uniewinnienia obwinionego. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi jednak zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności.

Sygn. akt WO-34/19

ORZECZENIE

z dnia 28 maja 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Marek Hamerlik, SWSD Tomasz Fox

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Konrada Mazura po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2019 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego M. O.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.)

z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 września 2018 r. sygn. akt: D-36/18

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

2.

kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście zł) obciąża Krajową Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, po rozpoznaniu w dniu 25 września 2018 r. sprawy radcy prawnego M. O., obwinionego o to, że:

w dniu 21 lutego 2014 r. poświadczył „za zgodność z oryginałem” nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny w postępowaniu nakazowym o sygn. akt I Nc 5/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. oraz wyrok Sądu Wojewódzkiego w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny o sygn. akt I C 650/97 z dnia 8 kwietnia 1998 r. pomimo tego, że nie był w posiadaniu oryginału tych dokumentów

t. j. o czyn określony w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia

2010 r.) uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu czynu a kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Od niniejszego orzeczenia odwołanie wniósł pokrzywdzony W. R.. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: brak obiektywizmu, całkowitą stronniczość, gdyż z postawionych przez pokrzywdzonego szeregu zarzutów został wybrany tylko jeden dotyczący potwierdzenia oryginału zapłaty, z którym także należy polemizować. Wersja przyjęta przez sąd I instancji, zdaniem pokrzywdzonego, wskazuje na nieznaną akt sprawy. Pokrzywdzony załączył do odwołania następujące dokumenty:

- odpowiedź na postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30 maja 2016r. swojego autorstwa, którego pkt. 4, zdaniem pokrzywdzonego świadczy o sfalszowaniu pełnomocnictwa z dnia 24 lipca 2015r.
- ekspertyzę grafologiczną, która potwierdza, że przedstawione przez radcę prawnego M. O. pełnomocnictwo w sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze jest sfalszowane.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił co następuje.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji są wyczerpujące, prawidłowe i Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał je za własne.

Nie budzi wątpliwości, że w dacie składania poświadczenia na spornym tytule wykonawczym jego oryginał znajdował się w aktach sądowych prowadzonych przez sąd wieczysto - księgowy. Obwiniony powyższą okoliczność powołał w piśmie procesowym, do którego załączył poświadczony za zgodność z oryginałem dokument.

W dacie składania pisma procesowego z poświadczonymi dokumentami i z wyjaśnieniem, że znajduje się on w aktach sądowych prowadzonych przez sąd wieczysto - księgowy, Obwiniony potwierdził, na podstawie elektronicznego dostępu do ksiąg wieczystych i uzyskanego z niego wydruku, że oryginał tytułu wykonawczego znajduje się w tych aktach na karcie 261.

Dokumenty złożone przez Obwinionego z uwagi na charakter pisma procesowego nie miały być podstawą żadnych czynności egzekucyjnych na mocy przedmiotowego pisma, a jedynie uzupełniły materiał dowodowy sprawy.

Odnosząc się do dowodów załączonych do odwołania, Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, co następuje:

odpowiedź na postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30 maja 2016r. autorstwa pokrzywdzonego, którego pkt. 4, zdaniem pokrzywdzonego świadczy o sfalszowaniu pełnomocnictwa z dnia 24 lipca 2015r. już znajduje się w aktach sprawy (k 73, 74). Jednakże wskazany pkt. 4 dotyczy rzekomego fałszerstwa dokumentu - taki czyn nie jest objęty zarzutem w tym postępowaniu.

Z tego względu Wyższy Sąd Dyscyplinarny oddalił wniosek dowodowy - ekspertyzę grafologiczną, która potwierdza, że pełnomocnictwo udzielone przez A. K. radcy prawnemu M. O., przedstawione przez radcę prawnego M. O. w Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze nie jest podpisane przez A. K.. Taki zarzut nie jest objęty niniejszym postępowaniem i z tego powodu wniosek dowodowy powinien zostać oddalony na podstawie art. 170 §1 pkt. 2 k.p.k. Zarzut powyższy może być objęty odrębnym postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym.

Sąd postanowił oddalić wnioski dowodowe złożone na rozprawie przez pokrzywdzonego w postaci pism Prokuratury Rejonowej Warszawy Śródmieście w Warszawie oraz postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny na podstawie art. 170 par. 1 pkt 2 i 5 k.p.k. gdyż zgłaszane dokumenty nie dotyczą sprawy będącej przedmiotem rozpoznania i zmierzają do przedłużenia postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Nastąpiło przedawnienie karalności czynu popełnionego w dniu 21 lutego 2014 r.

Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych: „W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata.”

Pewne wątpliwości budzą wzajemne relacje pomiędzy tą przesłanką a innymi okolicznościami uregulowanymi w art. 17 k.p.k. Orzecznictwo Sądu Najwyższego koncentruje się na badaniu tej kwestii na tle przepisów o rozprawie głównej. Początkowo Sąd Najwyższy wypowiadał się jednoznacznie, że stwierdzenie przedawnienia ścigania karnego obligowało sąd do wydania orzeczenia umarzającego postępowanie karne - sąd nie był władny wydać ani wyroku skazującego, ani uniewinniającego (wyrok SN z 8.06.1977 r., I KR 87/77, OSNPG 1977/11, poz. 114). Stanowisko to zostało złagodzone w postanowieniu z 2.07.2002 r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407, w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż „postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności” (analogicznie w postanowieniu z 3.04.2002 r., V KKN 484/00, LEX nr 53336). Takie stanowisko Sądu Najwyższego znalazło uznanie w piśmiennictwie jako przejaw materialnego działania przesłanki przedawnienia karalności. W związku z powyższym, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że jest możliwe utrzymanie w mocy orzeczenia uniewinniającego, wydanego przez sąd I instancji. Dlatego też odniósł się merytorycznie do zarzutów odwołania.

Odnosząc się do zarzutu odwołania, że sąd z postawionych przez pokrzywdzonego szeregu zarzutów został wybrany tylko jeden dotyczący potwierdzenia oryginału zapłaty, z którym także należy polemizować, Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że sąd procedował tylko w zakresie wniosku o ukarania (k 274 - 276), co wynika z zasady skargowości, wyrażonej w art. 14 § 1 k.p.k.

Mając na względzie prawidłowe ustalenia faktyczne sądu I instancji, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że nie można radcy prawnemu M. O. przypisać dopuszczenia się przewinienia dyscyplinarnego. Obwiniony nie chciał i nie wprowadził sądu w błąd, wyraźnie wskazał gdzie znajdują się oryginały przedmiotowych dokumentów. Obwiniony wcześniej znał oryginały dokumentów a w dacie poświadczenia za zgodność z oryginałem dodatkowo potwierdził jeszcze ich umiejscowienie danymi dostępnymi za pośrednictwem elektronicznego dostępu do ksiąg wieczystych. Nie można więc przypisać obwinionemu deliktu dyscyplinarnego, co stanowi przesłankę utrzymania w mocy orzeczenia uniewinniającego.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/DC/2015.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.